Всѣки брой въ 4 голѣми страници — цена 1 левъ

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени
Одобренъ и препоржчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окржжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ
Всичко — пари, писма, материали—да се изпраща на адресъ: в. „Славейче", ул. Чумерна, 29—София. Пощ. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ГОДИНА ПЕТА
БРОЙ 1
септемврий 1940

ВСЕНАРОДНА РАДОСТЬ

Безкрайна радость се е разлѣла по цѣлата българска земя. Радватъ се малки и голѣми, радва се цѣлиятъ български народъ.

Съ камбаненъ звънъ и съ мощния викъ на селскитѣ глашатаи се разнесе навсѣкжде радостната весть:

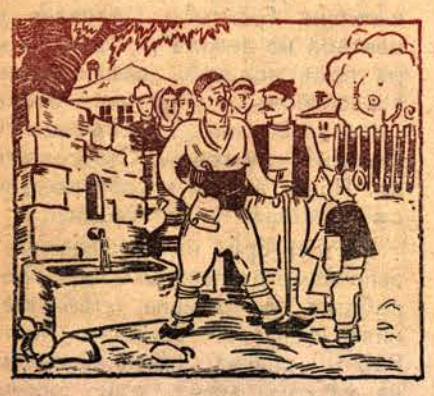

Добруджа е свободна!

Добруджа! Земята, кждето най-напредъ е стжпилъ български кракъ. Земята, въ която се роди българската държава на Исперих и Крума.

Добруджа! Безкрайната равнина, въ която растатъ буйни ниви. Земята, въ която се ражда златно жито.

Добруджа! Земята, въ която живѣятъ наши еднокръвни и еднородни братя.

Добруджа е пакъ свободна!

Нашиятъ народъ е честитъ, че тази хубава наша земя отново е свободна безъ да се води война за нея, безъ да се лѣятъ кърви по бойни полета, безъ да се даватъ скжпи човѣшки жертви.

Ние сме дали много жертви за свободата на нашата родина. Дали сме много жертви и за освобождението на поробенитѣ наши братя, които останаха да живѣятъ подъ игото на чужди народи. Но досега сждбата е отреждала само страдания за българския народъ.

Днесъ ние виждаме да изгрѣва слънцето на българската свобода.

Добруджа е първиятъ радостенъ лжчъ, който показва, че идва вече дълго очакваниятъ день. Деньтъ на българската свобода!

Дано тази наша радость, заедно съ радостьта на свободнитѣ братя отъ златна Добруджа, се увеличи още повече, за да видимъ нашата родина честита да преуспѣва въ миръ и благоденствие.

Дано мирътъ дойде и по цѣлата земя, за да заживѣятъ всички народи въ миръ и свобода! Само тогава нашата радость ще бжде трайна и истинска.

ЖИТНО ЗРЪНЦЕ

Азъ съмъ зрънце, житно зрънце,
никнахъ и узрѣхъ на слънце,
въ равна Добруджа на лято,
изкласихъ и станахъ злато.

Тамъ на топло подъ земята
слушахъ какъ звънятъ стадата,
край колиби и кошари,
слушахъ чужди господари.

Утромъ пждѣха врабцитѣ
отъ полята и горитѣ,
затова деньтъ безъ пѣсень
бѣше тежъкъ и нелесенъ.

Ала ето днесъ свободна
нашта нива хлѣбородна,
пѣе весело, честито, —
ронятъ класоветѣ жито.

И. Стубелъ

Платете си веднага абонамента, за да получите

БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА-ПРЕМИЯ!

КОЛКО ХУБАВО СЕ ИГРАЕ НА ПОЛЕТО

— Дали нѣма да се спука?

ПРЕДЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА

Трикъ-филмъ на „Славейче", рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

Сбогомъ, кичести джбрави,
сбогомъ, меденъ ми кавалъ!
Съ васъ, козички вироглави,
цѣло лѣто съмъ игралъ.

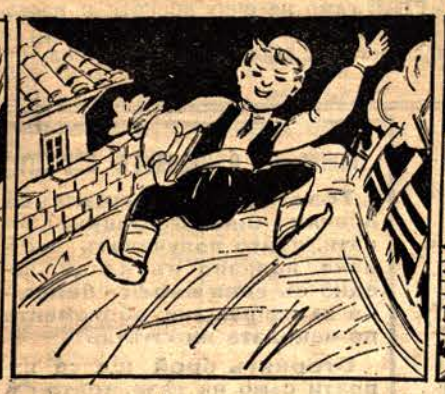

Въ село друга радость имамъ,
звънъ дочувамъ да звъни,
за учебната година,
за наука и игри.

Колко бѣло, колко чисто
е школото ни отвредъ,
тамъ съсъ знание лжчисто
ще вървиме все напредъ.

Съ нѣжна обичь ни окриля
нашиятъ учитель драгъ.
Какъ се радвамъ, че отново
скоро ще го видя пакъ.

Вестничета ни раздава
съ приказки и стихове. . .
Сбогомъ, шарени морави,
сбогомъ, китни лесове!

Йорданъ Йовковъ

НА ГРАНИЦАТА

Когато искаше да си спомни какъ додоха и какъ се зарадиха злочестнитѣ въ кжщата му, Вълкадинъ си мислѣше и за оная вечерь презъ августъ, когато следъ като отвѣха, срѣдъ хармана свѣтна като злато голѣмъ купъ жито, а на изтокъ презъ плувналия прахъ се показа, червенъ, месецътъ. Голѣма задуха бѣше и следъ залѣзъ слънце. Той работѣше самъ, съ снахитѣ си и децата, защото синоветѣ му бѣха още на война. Докато пренесатъ житото въ хамбара, докато разтоварятъ колята съ снопитѣ и прибератъ туй-онуй, месецътъ подскочи, побѣлѣ, и когато седнаха да вечерятъ, видѣло бѣше като день. Тогава той каза:

— Потрайте още малко, докато свършимъ хармана. А като си додатъ мжжетѣ ви, ще ви раздѣля. Ще ви дамъ всичко, за себе си не ща нищо. Стига ми доде съмъ живъ да ви спохождамъ отвреме-навреме.

Насреща му седѣше Милена, най-младата му снаха. Хубава жена, млада, яка, очитѣ ѝ, както винаги, се смѣятъ, кржглото ѝ лице огрѣно отъ месечината. Той я погледна и се позасмѣ.

— А на Милена, — рече, — ще дамъ отдѣлно нѣщо. Какво е, нѣма да кажа сега, ама като му дойде времето, ще ѝ го дамъ.

Работили бѣха добре, той се поразпусна и накара Милена да му изпѣе „Миленъ Милени думаше". Той обичаше тая пѣсень, защото сжщо като въ нея, снаха му се казваше Милена, а синъ му, нейниятъ мжжъ — Миленъ. Като я слушаше, драго му бѣше да гледа снаха си, и жаль му бѣше за Миленъ, който наедно съ двамата си братя бѣше на война и не се знаеше дали и той и тѣ ще се върнатъ живи.

Какво стана после? Синоветѣ му си дойдоха живи и здрави, но той ги не позна: имаше смутъ въ душитѣ имъ, гледаха изкриво, сприхави бѣха и зли като подгонени вълци. Доде тежко време, всичко се повърна назадъ, като изтървана изъ баиръ надолу каруца. Най-напредъ войскитѣ, които бѣха заминали къмъ Кюстенджа и Тулча, започнаха да се врѣщатъ набързо — точеха се и деня и нощя, въ дъждъ, въ каль, въ студъ, гладни, изнемощѣли. По селата се отбиваха войници и тропаха отъ врата на врата за коматче хлѣбъ като просѣци. Колко набързо бѣха си отишли и каква мжка сж влачили, можеше да се види отъ туй, че когато напролѣть се стопи снѣгътъ, пжтищата, отдето бѣха минали, се бѣлѣеха отъ коститѣ на измрѣлия добитъкъ. Върнаха се пакъ румжнцитѣ и туриха границата току предъ кжщитѣ. Селото остана отсамъ, а половината му мера — отвждъ.

Той удържа думата си и раздѣли синоветѣ си. Но каква полза? Не било сждено да видятъ доброто, нито тѣ, нито той. Срѣдниятъ Атанасъ, още като се върна заболѣ и ужъ нищо му нѣма, ужъ само понастиналъ, а легна и вече не стана. Най-стариятъ му синъ, Никола — юнакъ мжжъ, личенъ, на когото не можеше да се нарадва, когато си дохождаше въ отпускъ, фелдфебелъ, съ медали покрили цѣлитѣ му гърди — той пъкъ тръгна по партии, стана кметъ. Строгъ човѣкъ бѣше, държеше за право, за законъ, но кой ти слуша, кой мисли да върви изъ правъ пжть? И една вечерь, както стоеше съ приятели въ кръчмата, стреляха презъ прозореца и го убиха. Отиде си и той. Остана още една вдовица и още една черна забрадка се замѣрка отъ село къмъ гробищата.

Остана най-малкиятъ му синъ, Миленъ. Нему се паднаха нивитѣ отвждъ, въ Румжния, и той живѣеше тамъ — въ чуждо село и въ чуждо царство. Бѣше на една крачка далечъ, но нито той можеше да дойде, нито старецътъ мо-